

Sis raons que expliquen per què Catalunya Sí que es Pot (sembla que) no pot

Roger Palà

Una altra de les tendències que apunten totes les enquestes és que Catalunya Sí que es Pot (sembla que) no pot. Ho posem entre tots els parèntesis que calgui, perquè el veredicte definitiu serà el de les urnes. **I no seria la primera vegada que les enquestes l'erren a l'hora de detectar fenòmens emergents.** Però a hores d'ara la majoria de sondejos indiquen que la candidatura que encapçala l'activista veïnal **Lluís Rabell**, a la que donen suport ICV-EUiA i Podem, no millorarà en excés els resultats que ICV va fer en solitari l'any 2012. A hores d'ara, els sondejos indiquen que Ciutadans s'hauria consolidat com a segona força i que CSQP estaria lluitant per la tercera posició del Parlament amb el PSC. Ho podem veure clar en aquesta mitjana que ha publicat El Periódico.

Elecciones catalanas: el promedio de las encuestas [#27S](https://t.co/TC91MTLNGg) <http://t.co/TC91MTLNGg>
Análisis de una veintena de sondeos pic.twitter.com/ThAM215iVf

— El Periódico (@elperiodico) [September 21, 2015](#)

Per a un partit com Podem, crescut a base de titulars demoscòpics, que les enquestes no siguin propícies és un problema rellevant. **Queda lluny l'enquesta del mateix rotatiu del Grup Zeta realitzada just després de Sant Joan, que va fer posar els pèls de punta a més d'un i més de dos.** En [aquell sondeig](#), una hipotètica Catalunya en Comú, cavalcant encara sobre la victòria d'**Ada Colau** a Barcelona, semblava capaç de disputar la primera posició a CiU. Moltes coses han canviat des de llavors. A l'espera del 27-S, aquestes són les raons clau per les que els pronòstics per a Catalunya Sí que es Pot no acaben de ser propícis.

La creació de Junts pel Sí

El [Partit del Procés](#), versió millorada de la llista del President, ha estat capaç de mobilitzar l'electorat del sobiranisme després de mesos de disputes i desànim producte de les desavinences de CDC i ERC. **Junts pel Sí està guanyant la batalla de la il·lusió en àmplies capes socials.** Caldrà veure si el Partit del Procés demostra la solidesa que li pronostiquen els sondejos o per contra, com va passar el 2012 amb CiU, les enquestes no detecten moviments d'última hora que acaben en hecatombe. **El cas és que de moment la majoria dels sondejos la situen al llindar de la majoria absoluta.** Junts pel Sí controla el relat de l'escenari català -no són eleccions, són un plebiscit- i això fa molt difícil que Catalunya Sí que es Pot pugui situar el seu argumentari en el marc de la campanya.

La manca de suport d'Ada Colau i Barcelona en Comú

L'alcaldesa **Colau** s'ha guardat i molt de donar cap mostra de suport públic a CSQESP. Tampoc ho han fet altres regidors de l'equip de govern de l'òrbita de Guanyem, com **Gala Pin** o **Gerardo Pisarello**. Alguns d'ells fins i tot han firmat [un manifest](#) de suport simultani a CSQP... i la CUP. Aquesta manca d'implicació respon tan a motius ideològics -encara que en aquests moments la relació entre BComú i la CUP de Barcelona no sigui especialment fluïda, molta gent de Guanyem se sent a prop de la CUP a nivell nacional- com de partit: **Colau** i el seu equip han volgut preservar la

marca de Barcelona en Comú d'una previsible patacada electoral de Catalunya Sí que es Pot. **Sabien que Catalunya hi havia poc a guanyar i, si el resultat del 27-S és el que pronostiquen els sondejos, hauran jugat bé les cartes.** Colau està donant mostres d'intel·ligència política i capacitat de marcar perfil propi en l'arena política catalana, especialment movedissa.

La problemàtica tria d'un candidat que no arrenca

Lluís Rabell no era la primera aposta de Catalunya Sí que es Pot. Ni tampoc la segona o la tercera. **Un conegut dirigent 'cupaire' ironitzava en petit comitè durant el procés de primàries que Catalunya Sí que es Pot era "la llista del no"**, tenint en compte el volum de negatives que havia rebut (començant per la de **Jordi Évole** i acabant per la d'**Arcadi Oliveres**). La tria del candidat **Rabell** buscava emular l'"efecte Manuela Carmena": un cop constatat que no hi hauria candidat mediàtic, calia buscar una persona de trajectòria impecable i amb experiència militant, i construir-ne el lideratge en pocs mesos. Això no ha estat possible. **Rabell** és una persona compromesa i sòlida. Un activista de pedra picada. Catalunya Sí que es Pot li haurà d'agrair sempre haver-se situat al capdavant del projecte en un moment difícil i crucial. Però com a número 1 no ha arrencat.

Una aliança de partits més que un procés de base

El procés de gestació de Catalunya Sí que Es Pot s'ha realitzat a contrarellotge. En aquest sentit, és lògic que hagi tingut dèficits formals. **Tampoc les primàries de Barcelona en Comú van ser un model de democràcia participativa.** Però el projecte impulsat per **Ada Colau** i la gent de Guanyem tenia arrelament als moviments socials de la ciutat. Catalunya Sí que es Pot ha tingut més el format d'una aliança clàssica de partits, i això s'està notant. Probablement era impossible fer-ho d'una altra manera amb tan poc temps, però també és cert que la gestació d'una alternativa d'aquest tipus en clau catalana hauria requerit d'un treball de fons amb els moviments socials que no ha existit.

Una campanya sense pietat per terra, mar i Twitter

Des que les xarxes socials han anat prenent més protagonisme, hi ha qui diu que les campanyes electorals es guanyen o es perden a Twitter. Probablement no sigui així, però el cert és que en aquest àmbit **Catalunya Sí que es Pot ha estat víctima d'un linxament implacable producte d'una pinça malèfica:** per la dreta, els atacs constants dels elements més conservadors de Junts pel Sí. Per l'esquerra, els furibunds dards de l'entorn de la CUP i l'esquerra independentista. A Catalunya Sí que es Pot no li perdonen ni una. I ara com ara, la cosa està sent una massacre. El fet que **Pablo Iglesias** hagi tingut molt protagonisme ha alimentat la campanya dels trolls patriòtics. Ras i curt: els estan matxucant. I que això passi des de l'independentisme és nefast. Sense l'espai social que representa Catalunya Sí que es Pot, difícilment s'assolirà la majoria social necessària per tirar endavant cap procés.

El pes de la carta Pablo Iglesias

L'estratègia de CSQP es concentra en mirar de despertar el votant metropolità que normalment s'absté a les autonòmiques i que tradicionalment ha votat el PSC. Per fer-ho, està jugant amb força la carta **Pablo Iglesias**. Si se'n surten, l'aposta per visualitzar fort el perfil d'**Iglesias** haurà estat tot un èxit i caldrà reconèixer-ho. Però el cert és que **el protagonisme que està tenint el líder de Podem en la campanya està eclipsant el perfil del propi Rabell i de la resta de candidats.** En [l'entrevista](#) que li va fer fa uns mesos, **Toni Soler** emulava el PSC dels bons temps d'aquesta manera: "A Olot anaven amb en **Joan Sacrest**, que n'era l'alcalde, i en **Quim Nadal**, i feien

'pallachisme' pur. L'endemà, a Santa Coloma, feien el míting de **Manuela de Madre i Alfonso Guerra**. I després, al Palau Sant Jordi, tots junts. Només el PSC era capaç de fer una cosa així". Aquesta miscel·lània era la clau que va convertir el PSC en "el partit més semblant al país", com deia el mateix **Soler**. No sembla, de moment, que Catalunya Sí que es Pot estigui aconseguir emular aquest efecte, que sí que va aconseguir **Ada Colau** a Barcelona, mobilitzant el vot de Nou Barris a l'hora que assolía bons resultats a l'Eixample i Gràcia.